

Варто зазначити, що оскільки алітерація та наявність епітетів властиві всім мовам, то й алітераційний епітет безперечно присутній у багатьох національних літературах. Априорі визнаємо, що максимальною експресивністю вирізняється алітераційний епітет поетичної генези. Проте дослідження особливостей функціонування алітераційного епітета у специфічному жанрово-родовому полі та в певному національно-мовленнєвому оточенні вимагає подальших розвідок.

м. Кам'янець-Подільський

ЛТ

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ЛЕОНТОВИЧА

У листопаді ц. р. в Національному музеї літератури відбувся вечір, присвячений 140-річчю від дня народження Володимира Леонтовича (1866-1933) — українського письменника, державного та культурно-громадського діяча, видавця першої всеукраїнської газети “Громадська думка” та автора чималої кількості художніх творів і літературно-критичних праць, що ввійшли до чотирьох жовто-жарових томів, виданих Оленою Грошиною-Леонтович, онукою письменника. На її переконання, письменник доти не повернеться на Батьківщину, аж доки його не почнуть читати. Праця над ними тривала п'ять років. Перший том містить художні твори В.Леонтовича та есе “Окрилений Україною”. Другий том містить оповідання, зокрема “Ворохобня” та “Хроніки гречок”. Третій — спогади письменника та твір “Дитячі та юнацькі роки Володі Ганкевича”. Останній, четвертий — публіцистичні та літературно-критичні статті, а також 177 листів, які збереглися.

Народився В.Леонтович 1866 року в родині дворян, вихований батьківською землею та полтавськими степами. Він жив і працював задля національної ідеї і цієї землі. В.Леонтович був членом київської “Старої громади”, “Просвіти”, Товариства українських поступовців, утримував та редагував журнали “Нова громада” й “Рада”, був засновником першої всеукраїнської газети “Громадська думка”, головою видання “Наука і штука”. У найскладніші для української освіти часи він вимагав навчання рідною мовою, публікації українських підручників та надходження до шкільних бібліотек українських книжок. У 1918 р. він був міністром земельних справ в уряді П.Скоропадського й розробив унікальний проект Земельного закону, який міг бути актуальним і сьогодні.

Володимир Леонтович вніс значний вклад в історію української літератури кінця ХІХ — початку ХХ ст. й посів у ній значне місце.

У чотирьох томах, які презентувалися на вечорі, зібрані всі оповідання письменника, новели, казки, історико-літературні мемуари зі спогадами про М.Коцюбинського, В.Семеренка та ін. Він був блискучим літературним критиком, а в його прозі колоритно змальовано містечкове життя; у своїй творчості дивовижно умів поєднати старе з новим і хоч був традиційним письменником, не заперечував і модернізм.

Та обставини склалися так, що В.Леонтович був змушений емігрувати. Роки поневірянь, душевних тортур і злиднів вразили чутливу душу письменника, що вилилось у творах “Спомини утікача” та “Володя Ганкевич”. Низка яскравих літературних спостережень згодом переходять у гостру публіцистику під псевдонімом Давній. Роки життя на чужині не проходять безслідно, Володимир Леонтович сумує за Батьківщиною, а звістка про голодомор 1932—1933-х років просто вбиває письменника. Серце не витримало туги за рідним краєм, і 10 грудня 1933 р. Володимира Леонтовича не стало. Похований він у Варшаві поруч з Олександром Олесем.

В Україні творчість Володимира Леонтовича була, на жаль, мало знана, та завдяки його правникам та двоюрідній онуці Олені письменник повертається, щоб посісти гідне місце в Україні літературній.

Леся Пархоменко